

ÎN ACEST TIMP, LUPUL A PORNIT DE-A DREPTUL
SPRE CASA BUNICII ȘI A BĂTUT LA UȘĂ.

— CINE-I ACOLO? S-A AUZIT DINĂUNTRU UN
GLAS SLĂBIT.

— SUNT EU, SCUFIȚA ROȘIE, ȘI-ȚI ADUC COZONAC ȘI-O STICLĂ CU VIN. DAR DESCHIDE UȘA, BUNICUȚO!

— APASĂ PE CLANȚĂ ȘI INTRĂ! A RĂSPUNS BUNICA. EU SUNT BOLNAVĂ ȘI NU MĂ POT DA JOS DIN PAT.

LUPUL A APĂSAT PE CLANȚĂ, A DESCHIS UȘA, S-A REPEZIT GLONȚ SPRE PATUL BUNICII ȘI, FĂRĂ SĂ SCOATĂ O VORBĂ, A ÎNGHIȚIT-O.

DUPĂ CE ȘI-A PUS BURTA LA CALE, S-A ÎNTINS CÂT ERA DE LUNG, CU GÂNDUL SĂ TRAGĂ UN PUI DE SOMN PÂNĂ LA VENIREA SCUFIȚEI ROȘII.

CÂND A SOCOTIT EL CĂ SE APROPIA
VREMEA SĂ APARĂ COPILA, S-A ÎMBRĂCAT
CU CĂMAȘA BUNICUȚEI ȘI ȘI-A PUS PE CAP
SCUFIA EI DE NOAPTE.

S-A VÂRÂT APOI ÎN PAT ȘI S-A ACOPERIT
CU PĂTURA PÂNĂ PESTE NAS.

ÎN TRE TIMP, SCUFIȚA ROȘIE CULESESE ATÂTEA FLORI, CĂ ABIA LE MAI PUTEA DUCE. CUM ALERGA EA DE COLO PÂNĂ COLO, DEODATĂ ȘI-A AMINTIT DE BUNICA ȘI A PORNIT DEGRABĂ SPRE CĂSUȚA DIN PĂDURE.

AJUNSĂ ACOLO, NU MICĂ I-A FOST
MIRAREA CÂND A VĂZUT UȘA DATĂ DE
PERETE.